058| Οἱ ποθοῦντες Με ἐν καθαρᾶ καρδία οὗτοι ὄψονταί Με καὶ πρός Με ἐλεύσονται.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/058-οἱ-ποθοῦντες-με-ἐν-καθαρᾶ-καρδία/

Οἱ ἀγαπῶντες Με οὗτοι τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τὰ ὕπερθεν καὶ τὰ κάτωθεν τοῦ κόσμου ἀπαρνηθῶσι καὶ μισήσουσι καὶ Ἐμὲ ὁρῶντες καὶ ἐγκόλπιον ἐν τῇ καρδία αὐτῶν θέσαντες τό τε Ἐμὸν Ὄνομα, τὴν δ' Ὄψιν Μου ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν χαράσσοντες, προσβλέψουσί Με ἐν τῇ Ἀληθῇ Ζωῇ, ἣ οὐκ ἐστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου τοῦ φθαρτοῦ, ἐκ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ κακοῦ καὶ ἀσκόπου, ἀλλ' ἐκ τοῦ Κόσμου τοῦ Ἐμοῦ, τοῦ Ἀληθοῦς, τοῦ Ἀφθάρτου, τοῦ Αἰωνίου, ὅστις οὐ θλίψιν καὶ πόνους καὶ δάκρυα ἐγκρύπτει, ἀλλ' ὀλβιότητα χαρᾶς καὶ Αἰωνίου Φωτὸς καὶ Ἀκτινοβολίαν Ἀφθάρτου καὶ Ἀφθάστου Κόσμου.

Τίς ὅθεν ἐνεβλέψατο πρός Με, ἐν πάσει εἰλικρινείᾳ ἐπόθησέ Με καὶ μετενόησεν; Μόνον ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ καρδία ὡς ὁ σκληρὸς λίθος ἀπεσκληρύνθη, μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐτυφλώθησαν ὑπὸ τῶν παθῶν τῶν ἐγκοσμίων, μόνον ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ χρυσοπάρυφος τῶν ὑλικῶν ἀνταυγειῶν μαρμαρυγὴ ἐθάμβωσε τὰ ὄμματά των, δύνανται νὰ εἴπωσιν: Ἰδοὺ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς πρός με κεῖνται καὶ ἐγκαταλείπω αὐτὰ διὰ παντός.

Ἀλλ' ὁ διαγνούς Με, ὁ ἀληθῶς ἐγκαρτερήσας, ἵνα τὴν Ἀληθῆ ὁδὸν ἀκολουθήσῃ καὶ ἥτις πρός Με καὶ τὴν Ἀλήθειαν ἄγει, οὐδόλως μετανοεῖ, διότι τὸν φθαρτὸν κόσμον ἐγκαταλείπει καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν Ἀληθῆ Ζωὴν τῆς Ἀθανασίας τοῦ Ἀφθάρτου Κόσμου, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι θλῖψις καὶ στεναγμὸς καί δάκρυα καὶ οἰμωγή, ἀλλὰ χαρὰ καὶ Αἰωνία Ὀλβιότης, διότι Ἐγώ Εἰμί ἡ Αἰώνιος, Ἀλάθητος Ἀλήθεια καὶ Χαρὰ καὶ Εὐτυχία.

Ἵνα τί ἡ καρδία σου πενθεῖ καὶ θλίβεται; Ἵνα τί τὰ δάκρυά σου ὑπερπληροῦσι τὴν καρδίαν σου καὶ ἐκχειλίζοντα πλημμυροῦσι τὴν ψυχήν σου, ἐπιζητοῦντα νὰ καταπνίξωσι ταύτην;

Μή τις ἐξ ὑμῶν μέλλει νὰ ἐπιζήσῃ τῶν ἄλλων; Μή τις ἐκ τοῦ κόσμου ὑμῶν διελθὼν κατεκυρίευσεν αὐτὸν καὶ ἐπέζησε τῶν διαρρευσάντων αἰώνων; Μή τις ἐξ ὑμῶν μετ' αἰῶνα θέλει ἐπιζεῖ ἢ τὰ ὀστά του θέλουσιν ἀνομολογήσει τὴν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου διάβασιν ὑμῶν, ἢ ἀναγνωρισθῶσιν ἐκ τῆς κόνεως αὐτῶν, ὡς ἀνήκοντα εἰς ὑμᾶς; **Οὐχί. Οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν θέλει ἐπιζήσει ἐν τῇ γῇ, ἵνα ἴδῃ τὴν συντέλειαν αὐτῆς εἰς τὰς ἑπομένας γενεάς. Οἱ πάντες πρός Με θέλετε ἔλθει θᾶττον ἢ βράδιον.**

Τί ἐστιν ἡ ζωὴ ὑμῶν ἡ πρόσκαιρος ἔναντι τῆς Ἀθανάτου καὶ Αἰωνίας; Οὐδὲ σταγὼν ὕδατος ἐν μέσῳ τῶν ἀβύσσων τῶν ὠκεανῶν τῶν Ἀπείρων κόσμων. Καὶ ἂν τις ἐπιζήσῃ τοῦ αἰῶνος καὶ ἐν τῷ βαθυτάτῳ αὐτοῦ γήρατι διαισθανθῇ τὴν πρόσκαιρον αὐτοῦ ζωὴν ἐγκαταλείπουσαν τὸ ὑπὸ τοῦ χρόνου κατερρακὼς αὐτοῦ σῶμα, μήπως δὲν θέλει θλιβεῖ καὶ δακρύσει, διότι ἐγκατέλειψε τὴν ζωὴν αὐτοῦ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ ἔστω καὶ ὀλιγοήμερον εἰσέτι διάστημα;

Ἀναπόλησον τὰ διαρρεύσαντά σου ἔτη καὶ σκέφθητι ὅτι ἡ ζωή σου αὕτη συνεπληρώθη. Τί ἔχεις νὰ προσθέσῃς ἢ τί θὰ δώσῃς εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν τόσον ποθεῖς νὰ παρατείνῃς; Μήπως ἐὰν ἐγκαταλείψῃς αὐτὴν μετὰ τὴν διάρρευσιν τοῦ διπλασίου χρόνου δὲν θέλεις θλιβεῖ; Ἢ μήπως ἡ ἀνθρωπίνη εὐτυχία θέλει συμπληρώσει τὰ κενά, ἃ σήμερον ἡ διακοπὴ αὕτη ἐγκαταλείπει;

Καὶ ἐρωτῶ σε, ἐξετάζων σε, εἰσερχόμενος εἰς τὰς μυχίας σου σκέψεις, εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ψυχῆς σου τῆς τεταραγμένης, τῆς πονούσης, τῆς δακρυβρέκτου ὑπὸ τῶν θλίψεων, ἃς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο συναπεκόμισεν ἐκ τῆς ζωῆς, ἣν ἐπιθυμεῖς νὰ παρατείνῃς καὶ ἥτις τόσας εὐθύνας καὶ βάρη καὶ ἀναλογισμοὺς σοι ἐπεσώρευσεν κατὰ τὸ βραχὺ παρὰ σοῦ ὑπολογιζόμενον χρονικὸν διάστημα τῆς διαρκείας της, ἦτο προτιμώτερον νὰ διεκόπτετο κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ἢ τὴν βρεφικήν; Βεβαίως θὰ συμφωνήσῃς μὲ τὴν βρεφικήν, διότι κατ’ αὐτὴν δὲν θὰ ὑφίστασο ὅτι ὑπέστης καὶ δὲν θὰ εὑρίσκεσο σήμερον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ θλίβεσαι δι’ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐγκαταλείπεις καί ὧν τὰς εὐθύνας ἐν μέρει ἀνέλαβες.

Ποία ὄθεν θὰ ἦτο ἡ θλίψις σου ἐὰν ἡ ζωή σου παρατεινομένη ὑφίστατο μεγαλυτέρας βασάνους καὶ αἱ εὐθῦναι σου ἐπαυξάνουσαι ἤθελον πληρώσει τὴν καρδίαν σου ἀνυπολογίστων κακῶν, ἀνεπανορθώτων σφαλμάτων; Τὸ νὰ πιστεύσῃ τις ὅμως εἰς τὴν Ἀλήθειαν καὶ νὰ φοβῆται νὰ προσεγγίσῃ αὐτήν, διότι τὸ ψεῦδος εἰς τὸ ὁποῖον ἔζησε δὲν ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸν νὰ διΐδῃ τὴν Φωτεινὴν αὐτῆς Αἴγλην, εἶναι ἀσυγκρίτως καὶ τοσοῦτον μᾶλλον **ἀσυγχώρητον, ἐφ’ ὅσον ἡ Ἀλήθεια αὕτη τοῦ ἀποκαλύπτεται γυμνὴ καὶ τὸν καλεῖ νὰ τὴν πλησιάσῃ.**

Ἡ Ἀλήθειά Εἰμι Ἐγὼ καὶ ὁ Κόσμος Μου. Ἐὰν δὲ μέχρι σήμερον δὲν ἐγκατέλειψά σε καὶ τοὺς περὶ ἐσέ προσφιλεῖς καὶ πάντας τοὺς ἐκ τοῦ κόσμου ὑμῶν, ὑπὲρ ὧν ποθεῖς τὴν ψευδῆ ζωήν, πόσον μᾶλλον οὗτοι θέλουν ἐγκαταλειφθῇ, ὅταν ἐκ τοῦ Κόσμου Μου, ἀνέπαφος ἐκ τῶν δυστυχιῶν τοῦ φθαρτοῦ κόσμου θέλεις κατευθύνει τὰ κατ’ αὐτούς, ὅταν ἐλεύθερος καὶ νηφάλιος θέλεις ἔχει αὐτοὺς ὑπὸ τὴν προστασίαν σου;

Πιστεύεις ἢ δὲν πιστεύεις εἰς τὴν Νέαν Ζωήν, ἣν ὑπὸ τὴν ἔμπνευσίν της ὁραματίσθης ὡς ἀληθεστέρας ἐκείνης ὑπὲρ ἧς θλίβεσαι ἐγκαταλείπων; **Πιστεύεις ἢ δὲν πιστεύεις εἰς Ἐμέ,** Οὗ πολλάκις ἐν θλιβεραῖς ἡμέραις κατεῖδες τὴν μεσολάβησιν καὶ ὑποστήριξιν; **Πιστεύεις ἢ δὲν πιστεύεις ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ψυχῆς σου καὶ πάντα τὰ αἰσθητήρια αὐτῆς ὄργανα εἶναι ἀνώτερα τῶν σωματικῶν; Πιστεύεις ἢ δὲν πιστεύεις ὅτι ἀπαλλασσόμενος τῶν**

σωματικῶν δεσμῶν καθίστασαι τελειότερος;

Ἐὰν πιστεύῃς εἰς πάντα ταῦτα, ἐὰν εἰσέτι πιστεύῃς ὅτι ὑπὲρ σοῦ ὑπάρχουν τελειότεροι ἀντιλήπτορες τῆς ἐγκοσμίου ζωῆς, τὴν ὁποίαν **κατευθύνουσι συμφώνως πρὸς τὸν προδιαγραφέντα ὑπ' αὐτῶν σκοπόν,** τότε μετὰ θάρρους ἐπαξίου τῆς γνώσεως, ἣν παρ' Ἡμῶν ἠρύσθης καὶ ἣν προσέλαβες, **ἀνύψωσον πρός Με τοὺς ὀφθαλμούς σου, προσήλωσον ἐν ὅλῃ τῇ πνευματικῇ σου νηφαλιότητι τὴν διάνοιάν σου πρὸς Ἐκεῖνον, Ὃν ἐνόμισας ὅτι ἐπίστευσας καὶ πραγματικῶς πιστεύων ἐνατένισον Αὐτὸν καὶ μετὰ ψυχικοῦ σθένους εἰπέ:**

Εἰς Σὲ ὑποτάσσομαι καὶ κατὰ τὴν Σὴν Θέλησιν προσδέξου με, ἵνα ἐπιτελέσω τὸν σκοπὸν καὶ τὸ Σὸν Θέλημα.

10/4/1929